

Arrest

nr. 151289 van 26 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 17 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. SQUAD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat, in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.3.2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"1. Door de bevoegde overheid werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

"[...]"

Verzoeker merkt op dat op basis van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten "kan" geven indien de vreemdeling door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Het dient daarbij te gaan om een toekomstige schending van de openbare orde aangezien deze bepaling ervan spreekt de openbare orde "te kunnen schaden" en niet heeft geschaad.

In de bestreden beslissing wordt volgende feitelijke onderbouw gegeven aan toepassing van dit wetsartikel:

[...]

De toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is gestoeld op de aanhouding van verzoeker.

De potentiële nieuwe schending van de openbare orde door het gedrag van verzoeker dient derhalve rechtstreeks te worden afgeleid uit dit aanhoudingsmandaat.

2. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de situatie is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of ZU die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij houdt in de bestreden beslissing echter alleen maar rekening met het aanhoudingsmandaat op zich, zonder meer.

Verzoeker werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst omdat hij verdacht werd van invoer, handel en bezit van verdovende middelen in een vereniging en deelname aan een criminele organisatie. Verzoeker verbleef gedurende deze periode in de gevangenis van Antwerpen.

Op 7 augustus 2015 beval de Raadkamer te Antwerpen bij beschikking de voorlopige invrijheidstelling van verzoeker, mits het naleven van volgende voorwaarden:

- 1. Ter beschikking blijven van het onderzoek;*
- 2. Onmiddellijk gevolg geven aan alle oproepen van politie of gerechtelijke overheden;*
- 3. Verbod zich in België op te houden, tenzij in het kader van huidige procédure en mits de betaling van een borgsom van 10.000 euro.*

Op 8 augustus 2015 werd door het Openbaar Ministerie hoger beroep ingesteld tegen deze beschikking.

Op 14 augustus 2015 werd een arrest geveld door het Hof van Beroep te Antwerpen, Kamer van Inbeschuldigingstelling (stuk 3).

Door het Hof van beroep werd vastgesteld dat het te vrezen valt dat, indien verzoeker zonder meer in vrijheid zou worden gesteld, hij zich schuldig zou maken aan nieuwe

3.5 Evenwel kan worden door verdachte in

voorlopige vrijheid te stellen onder de verplichting volgende voorwaarden na te leven:

- 1. ter beschikking blijven van het onderzoek*
- 2. onmiddellijk gevolg geven aan alle oproepen van politie of gerechtelijke overheden en mits betaling van de borgsom van 10.000 euro zoals bepaald in de bestreden beschikking"*

Deze voorwaarden werden opgelegd voor een duurtijd van drie maanden.

Verzoeker werd daarom onmiddellijk in vrijheid gesteld nadat de borg van 10.000 euro werd betaald.

Deze zeer aanzienlijke borg garandeert net dat(recidive- en onttrekkingsgevaar wordt voorkomen, zoals het Hof van Beroep letterlijk motiveert ("Evenwel kan het recidive--en onttrekkingsgevaar voorkomen worden door verdachte in voorlopige vrijheid te stellen onder de verplichting volgende voorwaarden na te leven").

De gestelde borg garandeert dat verzoeker zich niet zou onttrekken noch zich zou schuldig maken aan nieuwe feiten. Het is daarom kennelijk onredelijk c m te oordelen dat louter op grond van het aanhoudingsmandaat verzoeker wordt "geachte openbare orde te kunnen schaden"

Minstens moet worden vastgesteld dat de bevoegde overheid met deze feitelijke gegevens geen rekening heeft gehouden in de beoordeling of verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. In de motieven van de bestreden beslissing wordt enkel rekening gehouden met het aanhoudingsmandaat en niet met de aangehaalde en minstens even relevante gegevens door de verzoekende partij.

Een zorgvuldig bestuur is gehouden met deze feitelijke gegevens rekening te houden alvorens zij besluit tot de bestreden beslissing. Dit laatste heeft zij kennelijk nagelaten.

Bovendien moet verzoeker zich ter beschikking houden van het onderzoek en onmiddellijk gevolg geven aan alle oproepen van de politie of de gerechtelijke overheden. Doordat hij op een gedwongen manier het land zou moeten verlaten, kan verzoeker hier niet langer aan voldoen en riskeert hij zijn voorwaarden tot invrijheidsstelling te miskennen. Er kan immers niet zomaar worden aangenomen dat verzoeker zomaar zou kunnen terugkeren naar België indien men daartoe de vraag stelt vanuit het gerechtelijk onderzoek.

ook met deze elementen wordt geen rekening gehouden door de verwerende partij in de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid nochtans zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissing (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans).

Het bestuur moet daarbij rekening houden met de meest recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker).

Dit is klaarblijkelijk niet het geval.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”

3.3.2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu vergt nazicht van voormelde beginselen eveneens nazicht van de opgeworpen schending van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Voor wat betreft de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, oordeelt de gemachtigde dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden daar de verzoekende partij van 24 april 2015 tot “heden” onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd uit hoofde van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevoering en deelname. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de feiten niet ontkent. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij door de verwerende partij nog actueel geacht wordt een gevaar voor de openbare orde te vormen. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing op 17 augustus 2015 genomen werd. Het is niet kennelijk onredelijk of incorrect

om uit de aard van de gepleegde feiten en de duur van het aanhoudingsmandaat af te leiden dat de verzoekende partij een gedrag vertoont waardoor zij kan worden geacht ook in de toekomst de openbare orde te kunnen schaden. Daarenboven wordt in het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van 14 augustus 2014, die door de verzoekende partij aan het verzoekschrift gevoegd wordt, ook gewezen op het gevaar voor recidive en onttrekking. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze niet onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet valt.

Voorts meent de verzoekende partij dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht uitgereikt worden gelet op de voorwaarden opgenomen in het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van 14 augustus 2015. Door gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten riskeert ze de voorwaarden van haar invrijheidsstelling te miskennen.

Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen spreekt de kamer van inbeschuldigingstelling zich enkel uit over de vraag of iemand in voorlopige hechtenis dient te blijven of dat die persoon onder voorwaarden in vrijheid mag gesteld worden. Het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling heeft geen betrekking op het verblijfsrecht van de verzoekende partij in het Rijk. Daar is immers de verwerende partij voor bevoegd. De gemachtigde kan op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen nemen wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals *in casu*.

De Raad wijst erop dat de vrijheid onder voorwaarden een intermediair systeem tussen vrijheid en voorlopige hechtenis is. De voorlopige hechtenis is het *ultimum remedium*. Wanneer de raadkamer of de kamer van inbeschuldigingstelling zich uitsprekt over een vrijheid onder voorwaarden doet ze dit op grond van wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis (hierna: V.H.W.). Het al dan niet legaal verblijf van de verzoekende partij in het land is hiervoor geen voorwaarde. De Raad wijst erop dat de raadkamer en de kamer van inbeschuldigingstelling vrij de voorwaarden voor de vrijheid onder voorwaarden kunnen bepalen. De wetgever heeft in de V.H.W. geen limitatieve categorie van voorwaarden omschreven. De bevoegde rechters zullen dus de gepaste invulling van de voorwaarden kunnen bepalen, met dien verstande dat zij in voorkomend geval moeten betrekking hebben op en aangepast zijn aan de in artikel 16,§1 V.H.W. genoemde redenen van recidivegevaar, vluchtgevaar, collusiegevaar of het doen verdwijnen van bewijzen. *In casu* legde de kamer van inbeschuldigingstelling de volgende voorwaarden op: (i) ter beschikking blijven van het onderzoek, (ii) het onmiddellijk gevolg geven aan alle oproepen van politie of gerechtelijke overheden en (iii) de betaling van een borgsom van 10.000 euro. In dit verband wijst de Raad erop dat uit het arrest van 14 augustus 2015 niet blijkt dat aan de verzoekende partij het gebod wordt opgelegd om in het Rijk te blijven voor de duur van het onderzoek. Evenmin blijkt uit het arrest van 14 augustus 2015 dat de verzoekende partij enkel door in het Rijk te verblijven gevolg kan geven aan de opgelegde voorwaarden, met name om ter beschikking te blijven van het onderzoek of om onmiddellijk gevolg te geven aan de oproepen van de politie en de gerechtelijke overheden. De verzoekende partij dient wel de nodige maatregelen te treffen om de bevoegde Belgische overheden op de hoogte te brengen dat zij naar Albanië werd gerepatrieerd en waar zij in Albanië verblijft. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om dit te doen. Daarenboven maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing op zich voldoende is om aan te nemen dat zij zich aan het onderzoek onttrekt, nu de bestreden beslissing uitgereikt wordt door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris en zij gedwongen naar Albanië gerepatrieerd wordt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat louter op basis van de bestreden beslissing kan gesteld worden dat zij de voorwaarden opgenomen in het arrest van 14 augustus 2015 van de kamer van inbeschuldigingstelling miskent.

Waar de verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift stelt dat ze niet zo maar kan terugkeren naar België indien dit gevraagd wordt vanuit het gerechtelijk onderzoek, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat dit punt van haar betoog te preciseren. In zoverre voormelde opmerkingen betrekking hebben op het inreisverbod dat haar opgelegd werd, wijst de Raad erop dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de verzoekende partij de mogelijkheid verleent om de opheffing van het inreisverbod te vragen. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven wat haar nog zou kunnen beletten om naar België terug te keren indien dit vereist wordt door de Belgische autoriteiten.

Gelet op het gegeven dat de vrijheid onder voorwaarden uitgesproken door kamer van inbeschuldigingstelling een onderscheiden procedure is van de beslissing van de gemachtigde, die als enige bevoegd is om op verblijfsrechtelijk vlak de nodige maatregelen te nemen, diende de verwerende

partij in de bestreden beslissing niet omtrent de voorwaarden opgenomen in het voormeld arrest te motiveren.

Gelet op het bovengestelde, maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennen van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of onwettige wijze werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het redelijkheidbeginsel blijkt op het eerste gezicht. Evenmin wordt een schending van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.3.2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“1. Het hoorrecht, zoals omschreven in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het hoorrecht vormt volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. In casu werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennen van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is derhalve van toepassing.

3. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingen, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient

verzoeker in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

4. Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting in het feitenrelaas. Verzoeker had deze elementen kunnen aanreiken aan de verwerende partij die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, met name dat verzoeker genoodzaakt is om ter beschikking te blijven van het onderzoek en onmiddellijk gevolg moet geven aan alle oproepen van politie op gerechtelijke overheden (de opgelegde voorwaarden door het Hof van Beroep, Kamer van Inbeschuldigingstelling te Antwerpen: stuk 3).

De invrijheidstelling is gebaseerd op deze voorwaarden. Schendt verzoeker deze voorwaarden, bv. omdat geen onmiddellijk gevolg kan worden gegeven aan een oproep door de politie omdat hij van het grondgebied werd verwijderd, dan komt de invrijheidsstelling van verzoeker in gevaar (met een seining van verzoeker tot gevolg).

Er werd aan de invrijheidsstelling van verzoeker bovendien een borgsom gekoppeld en betaald net om het récidivé- en onttrekkingsgevaar te voorkomen ("Evenwel kan het récidivé- en onttrekkingsgevaar voorkomen worden door verdachte in voorlopige vrijheid te stellen onder de verplichting volgende voorwaarden na te leven"). Hieruit volgt net dat een potentiële en toekomstige schending van de openbare orde, hetgeen door de verwerende partij wordt verweten aan verzoeker, wordt vermeden. De borgsom van maar liefst 10.000 euro dient hiertoe als garantie.

Deze elementen zijn van onmiskenbaar belang en hadden de bestreden beslissing, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven omdat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, minstens kunnen beïnvloeden.

5. Daarnaast wijst verzoeker op het feit dat hij hier een sociaal netwerk tot stand heeft gebracht, oftewel: sociale relaties dewelke onder de bescherming vallen van artikel 8 EVRM, door o.a. zijn verblijf in België. Dit gebeurde tevens doordat hij verschillende maanden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst in de gevangenis van Antwerpen.

Deze elementen konden (lees: moeten) worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 EVRM, dewelke thans niet werd onderzocht.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt bovendien dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;

- de gezinssituatie van de verzoekende partij;
- de vraag of de partner kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de partner riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Het vaststellen van een mogelijke schending van de openbare orde, zoals in casu het geval is, volstaat dus niet. Het moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door een bevel om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van een termijn, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Een nauwkeurig onderzoek, waarbij rekening werd gehouden met alle omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis heeft of moest hebben, werd thans niet uitgevoerd.

Bovendien had verzoeker het sociaal netwerk dat hij heeft in België door o.a. zijn verblijf kunnen aanreiken aan de verwerende partij indien hij zou zijn gehoord. Het is derhalve bijzonder aannemelijk dat de door verzoeker aangereikte informatie van die aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tót een andere beslissing of tot het uitblijven ervan.

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

6. Gelet op deze omstandigheden, dient een schending van artikel 8 EVRM, artikel 7 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht te worden aangenomen.”

3.3.2.2.2. De verzoekende partij verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij wederom verwijst naar het arrest van 14 augustus 2015 van de kamer van inbeschuldigingstelling en dat zij door de bestreden beslissing de voorwaarden van haar vrijheid onder voorwaarden schendt. Gelet op hetgeen gesteld in de bespreking van het eerste middel maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat zij *in casu* specifieke omstandigheden binnen het kader van het hoorrecht had kunnen aanvoeren die de beslissing van de gemachtigde omtrent de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure. Door in algemene termen te verwijzen naar het sociaal netwerk dat zij in België heeft zonder dit evenwel te concretiseren, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij *in casu* specifieke omstandigheden binnen het kader van het hoorrecht had kunnen aanvoeren die de beslissing van de gemachtigde omtrent de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure. Dit onderdeel van het middel lijkt *prima facie* ongegrond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Voorts stelt de verzoekende partij dat *“daarnaast wijst verzoeker op het feit dat hij hier een sociaal netwerk tot stand heeft gebracht oftewel: sociale relaties dewelke onder de bescherming vallen van artikel 8 EVRM door o.a. zijn verblijf in België. Dit gebeurde tevens doordat zij verschillende maanden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst in de gevangenis van Antwerpen.”* Hieruit blijkt dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM uitsluitend betreft op haar privéleven.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal netwerk heeft opgebouwd heeft in België terwijl ze onder aanhoudingsmandaat stond. Deze elementen geven de verzoekende partij echter niet het recht om op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *Prima facie* wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beperkt de verzoekende partij zich wederom tot een theoretisch betoog, zonder te preciseren op welke wijze voormeld artikel door de bestreden beslissing geschonden is. In zoverre de verzoekende partij meent dat bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening diende gehouden met het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling en haar sociaal netwerk, wijst de Raad erop dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de verwerende partij bij afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens rekening dient te houden met het privéleven van de verzoekende partij. *Prima facie* wordt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Tot slot wordt er opgemerkt dat de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel niet wordt uitgewerkt in het tweede middel van het verzoekschrift, waardoor dit onderdeel van het middel *prima facie* onontvankelijk is.

Het tweede middel is *prima facie*, zo al ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.3.2.3.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“1. Aan verzoeker werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met geen enkele termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven.

Zo staat te lezen in de bestreden beslissing:

[...]

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tót de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied

te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Erkan worden afgewezen van de termijn bepaald in § 1".

In casu wordt door de bevoegde overheid verwezen naar artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet. De verwerende partij vermeldt als motivering dat er een risico op onderduiken zou bestaan.

Indien een vreemdeling zich derhalve zou bevinden in een situatie zoals voorzien in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet, kan de Dienst Vreemdelingenzaken afwijken van de algemene regel dat een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Indien de bevoegde zou beslissen deze wetsbepaling toe te passen (hetgeen een discretionaire bevoegdheid is), staat zij voor een tweede keuze. De termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten dient, conform artikel 74/14, §3, 3° in fine Vreemdelingenwet, te worden vastgesteld op een termijn van minder dan zeven dagen, dan wel geen enkele termijn:

"In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. "

De discretionaire bevoegdheid van de bevoegde overheid is bijgevolg tweeledig:

- Men kan toepassing maken van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet;
- En, zo ja, kan men een termijn van minder dan zeven dagen, dan wel geen enkele termijn bepalen.

2. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° Vreemdelingenwet.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of betrokkene een bevel moet worden opgelegd om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn gelet op de hiërarchie der rechtsnormen;

En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

3 Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat de motivering gebrekkig is en niet voldoet:

- Werd er rekening gehouden met de opgelegde voorwaarden door het Hof van Beroep, Kamer van Inbeschuldigingstelling van Antwerpen?

- Werd er rekening gehouden met het feit dat er door verzoeker een aanzienlijke borgsom werd betaald en hij zich net beschikbaar moet houden voor het onderzoek en onmiddellijk gevolg moet geven aan alle oproepen van politie of gerechtelijke overheden?

Essentiële motieven ontbreken in de motivering van de bestreden beslissing zodat verzoekster kan begrijpen op basis van welke motieven de dubbele keuze tot zowel het afwijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van 0 dagen werd besloten.

Een afdoende motivering is niet voorhanden, waardoor verzoekster niet in staat te begrijpen op welke wijze met deze gegevens werd rekening gehouden.

Aan het doel van de formele motiveringsplicht is niet voldaan.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)."

3.3.2.3.2. De verzoekende partij betwist noch weerlegt de vaststelling dat er *in casu* een risico op onderduiken bestaat daar zij geen officiële verblijfplaats in België heeft. Op grond van deze vaststellingen kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig afwijken van de termijn uit artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet en de verzoekende partij op grond van artikel 74/14, §3, 1° een termijn voor vrijwillig vertrek ontzeggen. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek in haar middel koppelt aan de elementen waarmee krachtens artikel 41 van het Handvest, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zoals besproken in het eerste middel rekening dient te worden gehouden en die hierboven reeds uitvoerig werden besproken. De verzoekende partij kan echter niet worden gevolgd waar zij beweert dat de beslissing om geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek te koppelen aan de verwijderingsmaatregel niet zou voldoen aan de formele motiveringsplicht.

Het derde middel is *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat:

“De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.

De verzoekende partij brengt daarom middels huidig verzoekschrift een ernstig middel voor, gebaseerd op artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest (infra, nr. 9: middelen). De verzoekende partij verwijst naar de uiteenzetting aldaar.

Gelet op artikel 39/82, § 2 Vreemdelingenwet dient hierom een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te worden weerhouden.

Verzoeker is genoodzaakt zich beschikbaar te houden voor het onderzoek en onmiddellijk gevolg te geven aan alle oproepen van de politie of gerechtelijke overheden. Door de uitvoering van de bestreden beslissing zal dit worden verhinderd (verzoeker zou worden uitgewezen naar Albanië zonder opnieuw naar België te kunnen komen, gelet op onder meer de voorgehouden schending van de openbare orde door de verwerende partij), waardoor verzoeker zijn voorwaarden tot invrijheidstelling zou schenden en de gestelde borgsom zou verliezen. Dit behelst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Bovendien werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd onder de vorm van een bijlage 13sexies op 17 augustus 2015. Dit inreisverbod is louter en alleen gestoeld op de bestreden beslissing, waardoor verzoeker in de onmogelijkheid wordt gesteld zich gedurende drie jaar in België en de landen die het Schengenacquis ten voile toepassen te begeven hetgeen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel meebrengt (verzoeker is afkomstig van Albanië, vlakbij de landen die het Schengenacquis ten voile toepassen). De schorsing van de bestreden beslissing zou echter een onmiddellijk effect op de rechtsgeldigheid van het inreisverbod opleveren, waardoor dit moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt vermeden.”

3.4.2.2. Het betoog van de verzoekende partij valt *in casu* grotendeels samen met haar middelen die hiervoor werden besproken en waarbij werd vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM, en gelet op de analoge inhoud ervan, artikel 7 van het Handvest en artikel 41 van het Handvest niet werd aangetoond. Waar de verzoekende partij in haar moeilijk te herstellen nadeel haar betoog betreft op haar voorwaarden opgenomen in het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van 14 augustus 2015 en verwijst naar het inreisverbod dat haar opgelegd werd, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in het eerste middel dat ongegrond bevonden werd. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

De verzoekende partij toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is bijgevolg ook niet voldaan.

3.5. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan twee cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

M. RYCKASEYS